

ember alszik édesdeden a déli forgatagban. Boldog, gondtalan fiatalság. Egy percre a béke csínytevő, játékos éveire gondolunk.

1932. február 9., kedd, 4. old.

Pesti utca

ADuna hídján robog a villamos. Este van, a két part csillámfénnyel szórja tele a víz tükrét. Két fiatal nő ül egymással szemközt az ablak mellett. Mindenről megfeledkezve bámulják a tündéri látványt. Egyszerre az egyik megszólal:

– Hidegre fordult az idő. Milyen szép ez a téli este. Ha szerencséd van, még jó tartós lesz a fagy. Sokáig viselheted új bundádat.

Mellette a padon toprongyos férfi didereg. Leheletével melengeti dermedt ujjait. Alig van rajta ruha. Fogvacogva mondja:

– Bárcsak már itt volna a nyár.

A két nő elhallgat. Lesüti a szemét. Szégyelli magát. A legközelebbi megállónál mind a kettő leszáll.

•

Lakik Budán egy asszony. Úgy ötvenöt-hatvan esztendősen lehet. Fekete sapkát visel, hosszú fekete kabátot, tollboát. Lábán magasszárú, ortopédbetétes cipő. A környéken méltóságos asszonynak szólítják. Azt rebesgetik róla, hogy Erdélyben több ezer holdas földbirtoka volt, s most nagyon szegény. Reggel elindul hazulról, és csak késő este tér haza. Semmi dolga. Akár esik, akár fú, ő örökké az utcákat rója. Bejárja az egész várost. Hol itt bukkan föl, hol ott. Ha véletlenül a külső Józsefvárosban járkal az ember, bizonyos, hogy ott is találkozik vele. Napjában többször és mindenütt. Évek óta tart ez már így. Olyan, mint az, aki eltévedt az erdőben, s most a hazafelé vezető utat keresi-keresi. De nem találja.

•

Vannak olyanok, akik az utcán esznek. Nemcsak esetlegesen, egyszer-másszor sült gesztenyét vagy cukorkát, hanem rendszerint, nem is szegény otthonlan emberek, hanem úriemberek, úrinők mindenfélét, összevissza. Mintha sehol másutt nem ízlenék nekik az étel, mint az utcán. Otthon soha sincs étvágyuk. Az utcán azonban mohón és sietve falnak. Kiflit és sárgarépát, kolbászt és krémeslepényt. Láttam egy bundás hölgyet, aki tizenöt fokos hidegben ecetes uborkába harapott bele a kocsiúton.

•

Egyik mozinkban kínai képeket vetítettek a most kezdődött háborúról. A nézőtéren fiatal kínai bámulta a vásznat. Vajon mit érezhetett az a fiatalember a távoli idegenben, amikor halott testvéreit látta a hordágyon feküdni, s talán apját, anyját, nagymamáját ismerhette föl a menekülő tömegében? Ma a regényes borzalmak korát éljük.

1932. február 16., kedd, 7. old.

Ócskapiac 1932-ben

Séta a Teleki-téren

Az ócskapiac a legdúsabb béke éveiben is utolsó gyűjtőtelepe volt a nagyváros lim-lomának. De micsoda gazdagságot és bőséget jelentett a békebeli ócskapiac a maihoz képest.

Vásárolni, újat kapni a régi helyett, vadonatúj ruhákba öltözni, a műhelyből kikerült bútorokkal ékesíteni lakásunkat nagy öröm. Micsoda ünnepi érzés fog el bennünket még a falusi vásárban is ropogós csizmák, patyolatféhér vásznak, csillogó üvegáru között. Minden nagyvárosban van azonban egy jelentős népréteg, mely soha életében nem vett és nem kapott semmi újat. Minden, ami van, minden, amit hord, valamikor már másé volt. A francia bolhapiacnak nevezi az ócskapiacát, az angol másodkézi árunak